

Ghost – Gröna Lund, Stockholm

crankitup.se/blog/2014/09/27/ghost-grona-lund-stockholm/

ceciliawemgard

Datum: 2014-09-26

Att heavy metalsextetten **Ghost** är ett epitet av kontraster och mystik är ingen underdrift. Som epilogen till en riktigt bra bok har de fått äran att sammanfatta Gröna Lunds konsertsommar. Med en mörk mäsas som mer än väl passar in i septembernattens kyla dirigerar den svarta påven, **Papa Emeritus II**, sina åhörare. I spetsen för sina fem namnlösa ghuler får han cirka 10 000 åskådare (allt från småbarn till pensionärer) att skandera "hail Satan" med djävulshornen riktade mot himlen. Om herrn där uppe tar illa vid sig? Må hända, men tårarna sparas tills att de sista tonerna har ebbat ut i nattens mörker. Först då faller de tunga regndropparna som har hägrat i skyn.

När de gregorianska manskörerna i inledande **Infestissumam** fyller upp ljudanläggningen förvandlas publiken till en allsångsbenägen helhet. Med en föreställning som blandar både showmannaskap och seriositet tar bandet avstamp i en rad slagkraftiga nummer såsom **Ritual**, **Secular Haze** och **Satan Prayer**.

Dock är det något som inte står helt rätt till. Där bandet brukar få undertecknade på fall är det först mot andra halvlek som konserten verkligen lyfter. Trots att de sex musikerna i vanliga fall har problem att fylla större scener verkar det inte vara här problemet ligger just denna kväll. Snarare är det påvens nasala stämma som inte alltid hittar rätt toner. Samt att det stundom smyger sig in en anings irriterande rundgång.

Men långt ifrån allt är smolk i bägaren. **Stand by Him** avfyras utan floskler och vem kan inte dra på smilbanden när den ack så hitbetonade **Year Zero** rivs av med finesse. **Papa Emeritus** ödmjukhet speglar väl hans teatraliska agerande på scen. Detta besvaras sedan med andakt av en publik som utan större uppmaningar taktfast klappar med. Även ghulerna ska ha sin beskärade del av kakan. Som kompensation för sina maskerade anleten visar de med hela sitt kroppsspråk att de njuter av kvällens respons. Vissa delar må gå på rutin men med avslutande **Monnstrance Clock** visar ändå gruppen upp en hög lägsta kvalité.

Bäst: Year Zero.

Sämst: bristen på tonsäkerhet.

Betyg: 8/10

Fler bilder hittar ni här – [LÄNK](#)

Text och foto: Cecilia Wemgård